

neppe er Noget, der gaaer for sig i noget stort Omfang, vil det Offer, som Staten ved Forslaget i § 5 vil kunne komme til at bære, blive saa ubetydeligt, at jeg ikke kan troe, at man over dette Punkt skulde kunne finde det rigtig at gjøre nogen ser Banskellighed med Hensyn til Lovforslaget.

Fischer: Maa det være mig tilladt endnu at opholde Thinget et Døbtid ved at knytte nogle Bemærkninger til, hvad vi nylig have hørt af den høitærede Finantsminister. Den ærede Minister nærer den Anskuelse, at det i det Hele taget neppe er at vente, at den foreliggende Lov vil føre til store finantfielle Resultater. Det er netop den samme Anskuelse, som udtaltes ifjor af dette Things Udvalg. Jeg skal gjøre opmærksom paa, hvad Udvalget i denne Henseende yttrede i sin Betænkning. Det hedder nemlig der: „I det Hele maa man vistnok være forsigtig med at vente store Resultater af Loven.“ Den Betragtning, fra hvilken den tidligere Finantsminister gik ud, var den, at man ved denne Lov vilde være istand til at indvirke væsentligt paa Statspapirenes Cours. Det har glædet mig meget at høre, at den nuværende ærede Finantsminister betragter Lovens Betydning paa en anden Maade; thi ganske bortset fra, om det kan anses for at være rigtig ved directe Foranstaltninger at søge at hæve Statspapirenes Cours, ville Alle være enige om, at Foranstaltninger i denne Retning, som ikke svare til Formaalet, ere værre end ingen. I Henseende til den almindelige Betænkning af Loven troer jeg derfor ikke, at der er nogen Forskjel mellem den nuværende høitærede Ministers Anskuelse og dette Things Anskuelse. — Det blev af den høitærede Minister med Hensyn til Forlængelsen af Tidsrummet, i hvilket Afløsningen staaer Yderne aaben, Forlængelsen fra 5 til 10 Aar, udtalt, at han troede, at man vilde kunne gaae ind derpaa; men den ærede Minister fremhebede senere, og det med god Sæte, at det altid var

i Statskassens Diskaveur, naar man overlod Yderne at vælge Tidspunktet. Men deraf maa jo følge, at jo længere man gjør det Tidsrum, i hvilket Valget staaer dem aabent, desto større Tab udsætter man Statskassen for, desto større Risiko bliver der for denne, og, naar man ser hen til, hvorledes Capitelstarterne bølge op og ned i de enkelte Aar, kan der ikke være Tvivl om, at det kan være af Betydning for Statskassen, om Tidsfristen forlænges fra 5 Aar, som tidligere foreslaaet, til 10 Aar. Jeg vil imidlertid tillade mig nu at fremsætte et Forslag til en anden Løsning af Spørgsmaalet og bede dette nærmere overvejet. Jeg vil nemlig foreslaae med Hensyn til Begjæring om Afløsning at beholde de 10 Aar, men derimod ikke at gjøre Afsløsningssummen afhængig af Capitelstarterne i de 15 Aar før Afløsningen, men af Capitelstarterne i de 15 forud for Lovens Emanation gaaende Aar. Tager vi et Gjennemsnit af Capitelstarterne for et Antal forud bestemte Aar, f. Ex. 15, da det nu engang er foreslaaet af det andet Thing, og tilstede Afløsning af Kornafgifterne paa Grundlag af denne Gjennemsnitscapitelstart, saa vide vi, hvad vi gjøre, og udsætte os ikke for det Tab, som Tilfældigheder ved Capitelstartens Stigen og Dalen kunde medføre. Maa jeg altsaa henstille dette til Overveelse. — Den ærede Finantsminister udtalte, at man ikke ubetinget kunde sige, at Capitelstarterne stadig stige, eller — jeg troer, at jeg kan udtale Tanker nærmere, naar jeg siger — at Forholdet mellem Penge og Korn med Stadighed udvikler sig til Fordeel for Kornet. Jeg indrømmer naturligviis, at det er en ubestridelig Kjendsgjerning, at Stigninger i dette Forhold ikke er ubetinget stadig. Tager man kortere Aaremaal, vil man finde en Bevægelse, som jeg ikke veed at betegne paa en mere treffende Maade end ved at kalde den en Bolgebevægelse, Priserne gaae op og ned; men paa den anden Side er det en fuldkommen afgjort Sag, at, naar man tager Hensyn til større Afsnit, udvikler Forholdet